

Mødet genoptoges Kl. 7.

Mads Larsen: Da jeg i Eftermiddags maatte afbryde mit Foredrag, var jeg i Færd med at paavise Aarsagerne til, at jeg som Venstremand nærere Bekymring over den Politik, man kunde vente, at denne Regering vilde føre. Jeg maa endnu med et Par Ord omtale dette Spørgsmaal. Det er jo ikke ubekendt for ærede Medlemmer her i dette Ting, at den højtærede Konseilspræsident gennem mange Aar har staaet i et meget forstaaende Samarbejde med Højre, ikke alene i denne Sal, ikke alene i Rigsdagen, men ogsaa trindt omkring i Landet. Nu vide vi, at et gammelt Ord siger: Gammel Vane bider bedst. Det er denne gamle Vane, som jeg, naar jeg kaster mit Blik ind i Fremtiden for at se, hvad vi kunne vente os af denne Regerings Politik, frygter for vil blive for stærk baade for det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og adskillige andre Medlemmer, som maaske kunde have Lyst til at holde den højtærede Konseilspræsident mere til Venstre, end jeg venter, at han vil holde sig. De ville have lagt Mærke til under disse Dages Forhandlinger, hvorledes man fra en Side i Højre ustandseligt har kaldt paa nye indirekte Skatter. Jeg ved ikke, om jeg maa kalde denne Gruppe det yderste Højre, jeg vil ikke fornærme Gruppens Medlemmer hermed, men jeg ved ikke, hvordan jeg ellers skal betegne dette Parti. Jeg har nok hørt, at man fra visse Sider har kaldt det det intransigente Højre, men jeg ønsker ikke at bruge dette Ord, jeg ved ikke, om de Herrer vedkende sig denne Betegnelse, de have samme Ret til at have deres Opfattelse som ethvert andet Parti. Naar jeg siger det yderste Højre om denne Gruppe her i Salen, skal ikke deri ligge den ringeste Smule af noget ondt. Forskellige Talere af dette Parti — og det er ikke saa faa efter Gruppens Størrelse — have haft Ordet og holdt meget lange Foredrag. Og gennem dem gaar som en meget stærk Understrøm det ustandselige Krav om, at vi

nu hurtigst muligt skulle skride til at paalægge store og vidtgaaende indirekte Skatter for at skabe den finansielle Balance, som er nødvendig for Statens forsvarlige Førelse.

Man har bebrejdet Finansministeren ogsaa fra den Side, og i særlig Grad fra den Side, at han ikke nu straks er kommen med en fuldt gennemtænkt og udarbejdet Finansplan for at bringe Statens Finanser paa Fode. Men jeg siger, at de Herrer se vist noget forkert paa dette Forhold. Thi den højtærede Finansminister er bekendt med det gamle Ord, der siger, at Forsigtighed er en Borgmesterdyd, og derfra at ræsonnere, at Forsigtighed ogsaa maa være en Dyd for en Finansminister, er ikke noget langt Spring, og det er ikke uberettiget for den højtærede Finansminister at gøre denne Sammenligning, thi vi vide alle, at der ogsaa er et gammelt Ord, der siger: Brændt Barn skyer Ilden. Der var en Gang — det var den 12. Februar 1909, altsaa godt og vel 1½ Aarsiden — da den højtærede Finansminister som Konseilspræsident var kommen i Tanker om, at han vilde til at drive en selvstændig Politik. Men da kom der en vis Mand efter ham, raabte et alvorligt Varsko og slog Sagen ud af Hænderne paa ham, saa at han ikke fik Held og Lykke til at frelse Fædrelandet og heller ikke Æren for, at dette skete. Nu er det ganske naturligt, at en saa klog og kundskabsrig Mand som den højtærede Finansminister har tilregnet sig Borgmesterdyden, nemlig Forsigtighed. Det er ogsaa noget derpaa, at min Bekymring for, at Retningen af den Politik, vi ville faa at se, bliver mere til Højre, end jeg paa nogen Maade kan ønske og billige, beror, idet jeg meget vel ser, at hvis den højtærede Finansminister fremdeles fører den samme forsigtige Politik, og den Dyd staaer som Motto for hans Arbejde, vil det ikke være muligt for de Retninger indenfor Partiet, som maaske kunde ønske at trænge Ministeren noget længere til Venstre, at komme til at gøre dette Kunststykke. Den højtærede Finansminister vil saa meget mere være tilskyndet til at vise Forsigtighed, som denne Forsigtighed allerede har bragt et bestemt Resultat, et Resultat, der skulde medvirke i alt Fald til at skabe Balance, idet det ærede